UNE ✦ SACRA

Judaizm

Joel

(Jo'el)

✦ ✦ ✦

Przekład Izaaka Cylkowa

Informacje

Język oryginału	Ancient Hebrew
Wersja	Przekład Izaaka Cylkowa
Wydanie	1
Przekład	Izaak Cylkow
Źródło	Sefaria — przekład Izaaka Cylkowa (1883–1908), za bibliepolskie.pl
Licencja	CC BY-NC-SA 4.0 · oryginał: Public domain

O tekście:

Plaga szarańczy jako znak dnia Pańskiego, wezwanie do nawrócenia i obietnica wylania ducha na wszelkie ciało. Po hebrajsku: יוֹאֵל.

Jest to druga z Ksiąg Dwunastu Proroków, a czas jej powstania jest niepewny. Wezwanie „Rozdzierajcie wasze serca, a nie szaty” czytane jest w Szabat Szuwa, między Rosz ha-Szana a Jom Kipur.

Obraz dnia Pańskiego z zaćmionym słońcem i księżycem zamienionym w krew stał się kluczowy dla żydowskiej i chrześcijańskiej literatury apokaliptycznej.

Źródło: https://www.sefaria.org/Joel.1?ven=Bible_in_Polish%2C_trans._Izaak_Cylkow%2C_1841_-_1908_[pl]&lang=bi

Warunki korzystania z tej wersji podaje wskazane wyżej źródło. Układ tego pliku należy do Une Sacra (CC BY-NC-SA 4.0); tekst zachowuje licencję podaną wyżej.

Wydanie cyfrowe przygotowane 27 listopada 2026 przez Une Sacra, otwartą bibliotekę świętych tekstów · UneSacra.com

Spis treści

Rozdział 1

Rozdział 2

Rozdział 3

Rozdział 4

ROZDZIAŁ 1

✦

1 Słowo Wiekuistego, które doszło Joela, syna Pethuela.

2 Słuchajcie tego starcy, a skłońcie ucho wszyscy mieszkańcy tej ziemi! Izali bywało coś podobnego za dni waszych, albo za dni ojców waszych?

3 Opowiadajcie o tem dzieciom waszym, a dzieci wasze dzieciom swoim, a dzieci ich pokoleniu przyszłemu.

4 Co oszczędził gryzoń, pochłonęła szarańcza; a co oszczędziła szarańcza, pochłonął żerłacz, a co oszczędził żerłacz, pochłonął niszczyciel.

5 Ocućcie się upojeni a płaczcie! Biadajcie wszyscy zapijający wino, nad moszczem, że wydarty z ust waszych!

6 Albowiem lud rozpostarł się nad ziemią moją, silny a niezliczony; zęby jego niby zęby lwie, a czeluście jego niby lwicy.

7 Podał winograd mój na spustoszenie, a figowe drzewo moje na porąbanie; doszczętnie obnażył je i porzucił - zbielały gałązki jego.

8 Biadaj jako dziewica przepasana worem nad panem młodości swojej!

9 Odjęta śniedna ofiara i zalewka od domu Wiekuistego, smucą się kapłani, słudzy Wiekuistego.

10 Spustoszone są pola, smuci się gleba, albowiem poniszczone zboże, wysechł moszcz, zawiędła oliwa.

11 Truchlejcie oracze, biadajcie winiarze, dla pszenicy i jęczmienia, bo zginęło żniwo pola.

12 Winna macica uschła, a figowe drzewo zawiędło, granat i palma i jabłoń i wszystkie drzewa polne poschły; tak, znikło wesele od synów ludzkich.

13 Przepaszcie się a narzekajcie kapłani; biadajcie słudzy ołtarza! Wnijdźcie (do świątyni) by nocować w worach, słudzy Boga mojego! albowiem usunięta z domu Boga waszego śniedna ofiara i zalewka.

14 Ogłoście post, zwołajcie zgromadzenie uroczyste, zbierzcie starszyznę, wszystkich mieszkańców kraju do domu Wiekuistego, Boga waszego, a wołajcie do Wiekuistego!

15 Biada na ten dzień! bo blizki dzień Wiekuistego, jako pogrom od Wszechmocnego nadchodzi.

16 Izali nie w oczach waszych pokarm odjęty, z domu Boga naszego radość i wesele?

17 Zgniły ziarna pod skibami swojemi, opustoszały spichrze, zapadły się stodoły, bo poschło zboże.

18 Jakże jęczy bydło, błąkają się stada rogacizny, bo niema dla nich paszy; już i trzody owiec cierpią.

19 Do Ciebie Wiekuisty wołam; bo ogień pochłonął błonia pastwiska, a płomień popalił wszystkie drzewa polne.

20 I zwierzęta dzikie łakną do Ciebie, bo wyschły strumienie wód, a ogień pochłonął błonia pastwiska.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 2

✦

1 Uderzcie w surmę na Cyonie, a zagrzmijcie na górze Mojej świętej! Niechaj zadrżą wszyscy mieszkańcy ziemi; gdyż nadchodzi dzień Wiekuistego, gdyż bliski on!

2 Dzień ciemności i mroku, dzień chmur i mgły! Jako świt poranny roztacza się po górach lud wielki a mocny, któremu równego nie było od wieku, a po nim nie będzie aż do lat późnych pokoleń.

3 Przed obliczem jego chłonie ogień, a za nim pali płomień! Jako ogród rozkoszny ziemia przed nim, a za nim jako step pusty; a nie uchodzi nic przed nim!

4 Niby wejrzenie koni wejrzenie jego, a jako rumaki pędzą.

5 Skrzypiąc jak wozy, po wierzchołkach gór skaczą, trzeszcząc jako płomienie ogniste, pożerające ściernisko - jako lud potężny, uszykowany do boju.

6 Drżą narody przed obliczem jego, a wszystkie lica pobladły.

7 Jako rycerze pędzą, jako mężowie waleczni wstępują na mury; każdy drogą swoją idzie, a nie ustępuje ze ścieżek swoich.

8 A jeden drugiego nie tłoczy, każdy gościńcem swoim postępuje, nawet przez włócznie rzucają się naprzód, nie łamią się (szyki).

9 Po mieście snują się, po murze biegają, do domów wstępują, przez okna wciskają się jako złodzieje!

10 Przed obliczem jego drży ziemia, wstrząsają się niebiosa, słońce i księżyc się zaćmiewają, a powściągają gwiazdy blask swój.

11 Wiekuisty zaś podnosi głos Swój przed wojskiem Swojem; albowiem potężny wielce obóz Jego, potężny wykonawca Jego rozkazu. Tak, wielkim dzień Wiekuistego i straszny bardzo, a któż go zniesie!

12 Ale i teraz jeszcze, rzecze Wiekuisty, nawróćcie się do Mnie całem sercem swojem i postem i płaczem i biadaniem!

13 A rozdzierajcie serce a nie szaty wasze, a nawróćcie się do Wiekuistego, Boga waszego; bo litościwy i miłosierny On, nieskory do gniewu, i bogaty w łaskę a żałuje złego.

14 Kto wie czyby się znowu nie zżalił, a zostawił jeszcze błogosławieństwo za sobą: ofiarę śniedną i zalewkę Wiekuistemu, Bogu waszemu.

15 Uderzcie w surmę na Cyonie, ogłoście post, zwołajcie zgromadzenie uroczyste!

16 Zgromadźcie lud, ogłoście zbór, wezwijcie starców, zbierzcie dzieci i niemowlęta; niechaj wyjdzie oblubieniec z pokoju swego, a oblubienica z komnaty swojej.

17 Między przysionkiem a ołtarzem niechaj płaczą kapłani, słudzy Wiekuistego, niechaj wołają: Zmiłuj się Wiekuisty nad ludem Twoim, a nie podawaj dziedzictwa Twego na hańbę, aby panowali nad nimi poganie; czemuż mają mówić między narody: Gdzież Bóg ich?

18 I zapłonie Wiekuisty miłością ku ziemi Swojej, a umiłuje się nad ludem Swoim.

19 I ozwie się Wiekuisty i powie do ludu swego: Oto Ja poszlę wam znowu zboże i moszcz i oliwę a nasycicie się niemi; a nie podam was więcej na urągowisko między ludami.

20 A tego z północy oddalę od was, a zapędzę go do ziemi spiekłej i pustej, przednią straż jego ku morzu wschodniemu, a straż tylną jego ku morzu krańcowemu, i rozejdzie się zła woń jego, a rozniesie się odór jego - ponieważ tak strasznie sobie poczynał.

21 Nie bój się ziemio, ciesz się a raduj, gdyż dzieł wielkich dokona Wiekuisty.

22 Nie bójcie się zwierzęta polne, albowiem zazielenią się rozłogi pustyni, albowiem drzewo przyniesie owoc swój, figowiec i winograd wydadzą siłę swą.

23 I wy, synowie Cyonu, cieszcie się i radujcie w Wiekuistym, Bogu waszym, bo zeszle wam dżdże zbawienne spuści wam deszcz wczesny i późny w właściwej porze.

24 I zapełnią się gumna zbożem i przelewać się będą kadzie moszczem i oliwą.

25 I tak nagrodzę wam lata w których pożerała szarańcza, żerłacz, niszczyciel i gryzoń, - ono wojsko Moje wielkie, którem posłał na was.

26 I będziecie jedli, posilając się i nasycając, i chwalić imię Wiekuistego, Boga waszego, który cudów dla was dokonał; i nie będzie już pohańbiony lud Mój na wieki.

27 I poznacie, że w pośród Israela przebywam, i żem Ja Wiekuisty, Bóg wasz, a niema innego; albowiem pohańbiony już nie będzie lud Mój na wieki.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 3

✦

1 I stanie się w następstwie, że wyleję ducha Mojego na wszelkie ciało, a prorokować będą synowie wasi i córki wasze; starcom waszym będą się sny śniły, a młodzieńcy wasi widzenia miewać będą.

2 Nawet na sługi i służebnice wyleję w one dni ducha Mojego.

3 I objawię cuda na niebie i na ziemi, krew i ogień i słupy dymu.

4 Słońce obróci się w ciemność, a księżyc w krew, zanim nadejdzie dzień Wiekuistego wielki i straszny.

5 I stanie się, ktokolwiek by wzywał imienia Wiekuistego zbawion będzie; bo na górze Cyon i w Jeruzalem będzie schronienie, jak to wyrzekł Wiekuisty, a i między ocalonymi dla tych, których Wiekuisty powoła.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 4

✦

1 Gdyż oto w one dni i w on czas, gdy przywrócę wygnańców Judy i Jerozolimy,

2 Wtedy zgromadzę wszystkie ludy i sprowadzę je na dolinę Josafata, i rozprawię się z nimi tam o lud Mój i dziedzictwo Moje israelskie, które rozproszyły między plemiona, rozdzieliwszy ziemię Moję.

3 O lud też Mój miotali los a oddawali chłopię za wszetecznicę a sprzedawali dziewczynkę za wino, aby się upijali.

4 A i wy cóż macie przeciwko Mnie, Corze i Cydonie i wszystkie okręgi Pelisztów? Izali Mi płacicie za to, co wam uczyniono, izali Mnie to w nagrodę oddajecie? Co najrychlej, obrócę postępek wasz na głowę waszę.

5 Wyście wszak srebro i złoto Moje zagrabili, a najpiękniejsze klejnoty Moje do przybytków waszych wnieśli.

6 Synów Judy i synów Jerozolimy zaprzedaliście Jawańczykom, aby ich oddalić od granic ich.

7 Oto wzbudzę ich z tego miejsca, do któregoście ich sprzedali, i zwrócę postępek wasz na głowę waszę.

8 I zaprzedam syny wasze i córki wasze w ręce synów judzkich, aby odprzedali ich Sabejczykom, narodowi dalekiemu; gdyż Wiekuisty to wyrzekł.

9 Obwołajcie to między narody: Szykujcie się na wojnę! Rozbudźcie rycerzy! Niechaj przyciągną i wyruszą wszyscy mężowie waleczni.

10 Przekujcie lemiesze wasze na miecze, a sierpy wasze na oszczepy! - Tam sprowadź o Wiekuisty bohaterów Twoich!

11 Spieszcie się i nadejdźcie wszystkie ludy dokoła, gromadźcie się! - Tam sprowadź o Wiekuisty bohaterów Twoich.

12 Pobudzą się i wyruszą narody na dolinę Josafat; bo tam zasiądę, bym sądził wszystkie narody okoliczne.

13 Zapuśćcie sierp, bo dojrzało żniwo! Pójdźcie, tratujcie, bo pełna prasa, przelewają się kadzie, bo wielką jest niecność ich.

14 Tłumy przy tłumach w dolinie przeznaczenia, gdyż bliski dzień Wiekuistego w dolinie przeznaczenia.

15 Słońce i księżyc się zaćmiły, a gwiazdy ukryły blask swój.

16 A Wiekuisty z Cyonu huczy, a z Jerozolimy odzywa się gromem Swoim, że drżą niebo i ziemia. Wiekuisty zaś obroną ludu swojego, a twierdzą synom Israela.

17 A poznacie, żem Ja Wiekuisty Bóg wasz, zamieszkujący na Cyonie, górze Mojej świętej, i że Jerozolima poświęconą będzie, a cudzoziemcy nigdy już po niej nie przejdą.

18 I stanie się w on dzień, że sączyć się będą góry moszczem, a pagórki przelewać mlekiem, a wszystkie potoki Judy wzbierać wodą; źródło zaś z przybytku Wiekuistego wytryśnie i zrosi dolinę akacyową.

19 Micraim w pustkowie się obróci, a Edom w jałowy step się zamieni z powodu zawziętości ku synom Judy, że przelewali krew niewinną na ziemi ich.

20 Judea zaś na wieki zamieszkaną będzie, a Jerozolima do najpóźniejszych pokoleń.

21 I pomszczę krew ich jeszcze niepomszczoną, a Wiekuisty zamieszka na górze Cyon.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0